

жахме да ги задържим—и мнозина отъ съзаклятниците на нашия таенъ комитетъ постъпиха въ четитъ, както Ив. Тодоровъ, нарѣченъ капитанина, за смъртъта на когото споменавашъ въ брошурата си отъ слѣдующата година (Епизодъ на хайдушкитъ чети въ Балкана на 1867.) и други въ Панайотовата чета, както младия Мънзовъ въ Тотювата, хванатъ и обѣсенъ въ Търново и за когото самъ Метхатъ-Паша се произнесалъ: язжкъ за това умно момче! когато го изслушалъ да расправя за ползата на общото отечество отъ *дуализма*, политиката на мемоара, и други. Въ четата на Х. Димитра и Караджа на слѣдующата година 1868, състояща повече отъ стотина момчета, по голѣмата часть както и самитъ имъ войводи, бѣха членове на нашия таенъ комитетъ, постъпили въ него по обряда на клѣтвата, както младия Ванката Поповичъ. Балкански и други. Въ Ботевата чета тоже имаше хора, наши съзаклятници на пр. Давидъ Давидовъ Врачанеца и други. Въ революционния таенъ комитетъ, по сетиѣ устроенъ, влѣзоха и наши много другари, н. пр. К. Цанковъ и други; цѣлата наша организация, клѣтвени обряди и самата клѣтва прѣминаха въ революционния комитетъ, и той съ нови и свѣжи вече сили се спусна на нова и отчаена борба та запали огъня въ цѣла България. Безъ да преувеличавамъ прочее можъ да кажа, че семето на нашия Първи Таенъ Централенъ Комитетъ даде плода си; той роди четитъ както и послѣдовавшиѣ революционни комитети, които устроиха вътрѣшнитъ мѣстни възстания.

Но всичко това щѣше да бѣди на вѣтаръ; турцитъ щѣха да исколятъ народа ни, както сега правятъ съ Арменския народъ, обрѣченъ да рабува. „за цѣността на Турската Империя“, или по право „за пуститѣ интереса на Европа“, ако не бѣше прострѣлъ пакъ *дѣдо Иванъ*, мощната си дѣяница, презъ огънь и кръвъ, да спаси погибающето ни отечество.

Туй помня и туй ти излагамъ. Можешъ и да го напечаташъ дѣто обичашъ. Нека взематъ примѣръ и живи останилитъ още наши другари да направятъ сжщото, сиречь да напишатъ каквото помнятъ отъ него време, за дѣятелността на нашия Комитетъ отъ 1866—67.

Твоя Колега отъ онова време:

Ат. Андрѣевъ

Драгий ми приятелю Ст. Заимовъ.

Въ книгата ви на стр. 67 — 69, като навождате разказа изъ „Миналото“, на З. Стояновъ за червенородската бунтовническа чета, която била прѣдадена чрезъ Иконома попъ Петра Арнаудова отъ Доростолочервенския Митрополитъ Григория и за начина по който ее извършило прѣдателството, най на края прилагате отъ себе си покана: Дѣдо Григория е живъ; нека отговори.

Смисъла на тая покана, както и слѣдува да се разбере, е: Дѣдо Григория нека раскаже истината; нека се оправдае!